

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 55. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211094931296/facsimile.pdf (tilgået 10. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

har skimtet ved en gnist, der uventet slog ud af din sjæl. Se, nu vokser spænen til en lido – et minut, en mil, så er vi ved målet.

Men fører: I alten gir vore to fense krefter en stor forestilling, og siden er der tvungen gæsteoptoeden af dine kammerater oppe fra jorden. Der kommer den første foreviser, fulg ham med andagt og bryd ikke dit hoved med, hvad du ikke forstår.

En skrældemand: I bøtter og tønder, i spande og kar samler til dyngje jeg alkemisk affald; alt, hvad der synger og falder slæpt til jorden, alt, hvad der mognes, visner og ridner, og alt, hvad der var det da det blev til, alt, hvad henvejres som rog ud i luften og dumper bort til ingens glæde, alt, hvad der tabes af slænne hænder, alt det kludekram, læser og pjaher, som livets tombehus river af mennesket, alt, hvad neden skueskål klemmer ud af ham, alt, hvad elendigheds brastandede øgle suger ham ud for, alt, hvad den matte lideligheds glasøjede øgle gruner bort af hans spil med sin klumme mund, – det skraber jeg sammen og fylder op i bøtter og tønder, i spande og kar.

Her er et økshoved med gråd, galdetærer, gamle jomfruer, som i kirken væmmede deres tynde blod ved synet af unges glæde over bibelens bud, og som grød for deres kanariefugl, da de kom hjem. Og afnægtige digters hjælpeføse tårer – umuligt at bestige den svimlende fjeldvæg, hvor poesen vinkte strålende på toppen; umuligt at svinge sig på de lamme vinger op til begjærtgens bejtsvænende solskyer; umuligt at roske den selsomme sten, hvorunder megtige ideer, endnu kun i grønne spirer venter på en digterhånd for at skyde op i lyset og odfolde sig med brusende pragt mod solen, umuligt kun stampen i jorden, forbandeder og tåret! Her er tændeskærende attrås nærende gråd, deres, som er lukketude i mørket, som i frynsende utålmodighed stirrer med røde øjne ind gennem de strålende vinduer, ind i pilasset, hvore live bugner med nok til alle; kun de får intet, som udenfor er født, og de skal de udenfor, hylende, for nogle er født til at være derude, sånné inde er plads til alle, og deres tårer, beskere end galde, svær som næsker på deres kinder. Ti den, som intet har, ham skal endog fratås håbet, og ham skal gives bevidstheden om, at han intet får. Her er forlorn sommers tårer, ikke deres, som grød omvendehens forløsende gråd, men deres, som grød